

毛泽东

MAO TSETUNG

★
★
★
**Kinas Kommunistiske Partis
rolle i den nasjonale krigen**

**Sørg for massenes velferd - fest
oppmerksomhet til metodene for arbeid**

**Noen spørsmål vedrørende metodene for
ledelse**

Kinas Kommunistiske Partis rolle i den nasjonale krigen

**Sørg for massenes velferd - fest
oppmerksomhet til metodene for arbeid**

**Noen spørsmål vedrørende metodene for
ledelse**

UTGITT AV SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk
Oslo 1970

KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS ROLLE I DEN NASJONALE KRIGEN

Oktober 1938.

Denne rapporten ble utarbeida av kamerat Mao Tsetung til det sjette plenums-møtet i Partiets Sjette Sentralkomite. Møtet godkjente det Politiske Byråets linje, leda av kamerat Mao Tsetung. Det var et meget viktig møte. I diskusjonen av spørsmålet om Kinas Kommunistiske Partis rolle i den nasjonale krigen, hjalp han alle kamerater til klart å forstå og til samvittighetsfullt å påta seg partiets store og historiske ansvar for å lede forsvarskrigen mot Japan. Plenumsmøtet vedtok linja om å fortsette i den anti-japanske enhetsfronten, men pekte samtidig på at det måtte bli både kamp såvel som enhet innen enhetsfronten, og at parolen »Alt skal skje gjennom enhetsfronten» ikke passa til kinesiske forhold. Feilen å tillempa en forsonlig holdning i enhetsfronten, ble såleis kritisert. Dette problemet har kamerat Mao Tsetung tatt opp i »Spørsmålet om uavhengighet og initiativ innen enhetsfronten», som var en del av hans oppsummeringstale ved dette møtet. Samtidig med at møtet slo fast at det var uhyre viktig for hele partiet å konsentrere seg om organiseringa av folkets væpna kamp mot Japan, vedtok møtet at krigssonene og fiendens omland skulle være partiets fremste arbeidsområde. Videre forkasta møtet de feilaktige ideene til de som knytta sine håp om seier til Kuomintangarmeene og de som ville ha overgitt folkets skjebne til legal kamp under det reaksjonære Kuomintang-herredømmet. Dette problemet behandla kamerat Mao Tsetung i »Problemene om krig og strateg», som også var en del av oppsummeringstalen hans på møtet.

Kamerater, våre framtidsutsikter er lyse. Det er ikke bare nødvendig for oss å bekjempe den japanske imperialismen og å bygge opp et nytt Kina, men vi er helt sikkert i stand til å oppnå disse mål. Det blir imidlertid en vanskelig veg framover, fra nåtida fram til den lyse framtida. I kampen for et nytt Kina, må Kinas Kommunistiske Parti og hele folket bekjempe de japanske aggressorene på en planmessig måte, og de kan bare beseires gjennom langvarig krig. Vi har allerede sagt en hel del om de ulike problemene som angår krigen. Vi har oppsummert erfaringene som er vunnet siden krigsutbruddet og vurdert den nåværende situasjonen, klargjort de nødvendige oppgavene som hele nasjonen står overfor og forklart grunnene til at vi må fortsette en langvarig krig mot Japan ved hjelp

av en langsiktig enhetsfront og de metoder dette krever. Vi har analysert den internasjonale situasjonen. Hvilke problemer gjenstår? Kamerater, det er ett problem til, nemlig hvilken rolle Kinas Kommunistiske Parti bør innta i den nasjonale krigen, eller hvordan kommunister bør oppfatte sin egen rolle, hvordan de bør styrke seg sjøl og slutte sine rekker for å bli i stand til å lede denne krigen til seier og ikke til nederlag.

PATRIOTISME OG INTERNASJONALISME

Kan en kommunist, som er en internasjonalist, samtidig være patriot? Vi mener at han ikke bare kan, men må være det. Patriotismens særskilte innhold er bestemt at de historiske vilkår. De japanske aggressorene og Hitler har sin »patriotisme», vi har vår patriotisme. Kommunisten må resolutt bekjempe de japanske aggressorenes og Hitlers »patriotisme». Kommunisten i Japan og Tyskland er defaitister i sin holdning til de krigene som deres land fører. Det ligger i de japanske og tyske folks interesser å kunne påføre de japanske aggressorene og Hitler nederlag med alle mulige midler, og jo mer fullstendig nederlaget blir, desto bedre. Dette er det de japanske og tyske kommunister bør gjøre, og det de gjør. For krigene som de japanske aggressorene og Hitler har satt i gang, skader deres egne folk like hardt som det skader verdens folk. Kinas situasjon er imidlertid annerledes fordi Kina er et offer for aggressjon. Kinesiske kommunister må derfor forene patriotisme med internasjonalisme. Vi er samtidig internasjonalister og patrioter, og vår parole er: »Kjemp for å forsvare fedrelandet mot aggressorene.» For oss er defaitismen en forbrytelse, mens å kjempe for seier i forsvarskrigen er en ufravikelig plikt. For bare ved å kjempe for å forsvare fedrelandet kan vi bekjempe aggressoren og oppnå nasjonal frigjøring. Og bare ved å oppnå nasjonal frigjøring vil det bli mulig for proletariatet og hele det arbeidende folk å oppnå sin egen frigjøring. Kinas seier og de inntrengende imperialistenes nederlag vil også hjelpe folket i andre land. I nasjonale frigjøringskriger er derfor patriotismen virkeliggjøring av internasjonalismen. Av denne grunn må kommunister nytte sitt initiativ til det ytterste, marsjere modig og beslutsomt til den nasjonale frigjøringskrigens kampfront

og rette sine geværer mot de japanske aggressorene. Av denne grunn framsatte vårt parti oppfordringa om å stå imot de japanske aggressorene ved en nasjonal forsvarskrig, like etter episoden 18. september 1931.¹ Seinere foreslo det en nasjonal enhetsfront mot Japan, beordra den Røde arme til å reorganisere seg som en del av den anti-japanske nasjonale revolusjons-armeen, og å marsjere til fronten. Vårt parti ga partimedlemmene instruks om å finne sine plasser i krigens fremste fronter og forsvare fedrelandet til siste blodstråpe. Dette er gode patriotiske handlinger som langt fra går imot internasjonalsismen; de er dens tillempeing i Kina. Bare de som er politiske dumskaller eller har skjulte motiver, prater tull om at vi har gjort feil og oppgitt internasjonalsismen.

KOMMUNISTER BØR GÅ FORAN SOM ET GODT EKSEMPEL I DEN NASJONALE KRIGEN

Av de grunnene som er nevnt ovenfor, bør kommunister i stor grad ta initiativ i den nasjonale krigen og vise det konkret, det vil si, de bør innta rollen som den eksemplariske avantgarde, overalt. Vår krig er blitt ført under ugunstige forhold. Nasjonal bevissthet, nasjonal sjølrespekt og nasjonal sjøltillit er ikke tilstrekkelig utvikla blant de breie massene. Flertallet av folket er uorganisert, Kinas militære styrke er svak, økonomien er tilbakeliggende, det politiske systemet er udemokratisk, korrupsjon og pessimisme eksisterer og det er mangel på enhet og solidaritet innen enhetsfrontene. Dette er noen av de ugunstige forholda. Derfor må kommunister bevisst støtte opp under det store ansvaret om å forene hele nasjonen for å få slutt på alle slike uønska forhold. Her er kommunistenes rolle som en eksemplarisk avantgarde av største viktighet. Kommunister i Den åttende rutearme og Den nye fjerde arme bør gå foran som et godt eksempel ved å kjempe tappert, utføre ordrer, være disiplinerte, utføre politisk arbeid og fostre indre enhet og solidaritet. Overfor vennligstilte partier og armeer bør kommunistene innta et fast standpunkt for enhet for motstand mot Japan, fastholde enhetsfrontens program og gå foran som et godt eksempel i å utføre de oppgavene motstanden medfører. De bør være sannferdige og handle beslutsomt, unngå all arroganse

og være oppriktig i diskusjoner og samarbeid med vennligstilte partier og armeer; de bør være eksempel for forholdet mellom partiene innafor enhetsfronten. Enhver kommunist som arbeider i styringsverket, bør gå foran som et godt eksempel i gjennomført redelighet, i å avstå fra favorisering ved utnevnelser og ved å arbeide hardt for liten lønn. Enhver kommunist som arbeider blant massene, bør være massenes venn og ikke sjef over dem, utrettelig lærer og ikke en byråkratisk politiker. Aldri og ikke under noen omstendighet bør en kommunist sette sine personlige interesser først. Han bør underordne dem nasjonens og massenes interesser. Derfor er egoisme, latskap, korrupsjon, forsøk på å komme i rampe-lyset osv., høyst foraktelig, mens uegennytte, arbeid i hele ens energi, helhjerta oppofrelse for å tjene samfunnet og hardt arbeid i det skjulte vil gi respekt. Kommunistar bør arbeide i samsvar med alle progressive elementer utafor partiet og anstrenge seg for å forene hele folket for å avskaffe alt som ikke er ønskelig. Vi må innse at kommunistene utgjør bare en liten del av landets befolkning og at det er et stort antall progressive og aktivister utafor partiet, som vi må samarbeide med. Det er fullstendig feilaktig å tro at bare vi er bra, og at ingen andre er verdt noe. Kommunistar bør ikke se ned på eller forakte folk som er politisk tilbakeliggende, men opptre vennlig overfor dem, forene seg med dem, overbevise dem og oppfordre dem til å gå framover. Kommunisters innstilling overfor enhver person som har begått feil i arbeidet sitt, bør være å overbevise ham for å hjelpe ham til å forandre seg og starte på nytt, og ikke å ekskludere ham, så sant han ikke er uforbederlig. Kommunistar bør gå foran som et godt eksempel ved både å være praktiske og framsynte. For bare ved å være praktiske kan de gjennomføre de fastsatte oppgavene, og bare ved å være framsynte kan de forhindre å gå vill i marsjen framover. Kommunistar bør derfor gå foran med et godt eksempel i studier; de bør alltid være massenes elever såvel som deres lærere. Bare ved å lære av folket, av de konkrete forholda og av de vennligstilte partiene og armeene, og ved å kjenne dem inngående, kan vi bli praktiske i vårt arbeid og framsynte når det gjelder framtida. Under en langvarig krig og ugunstige forhold, kan hele nasjonens dynamiske energi mobiliseres i kampen for å utrydde

vanskelighetene, bekjempe fienden og bygge et nytt Kina, bare viss kommunistene, så langt det lar seg gjøre, inntar den riktige avantgarde-posisjonen sammen med alle framskredne elementer blant de vennligstilte partiene og armeene og blant massene.

FOREN HELE NASJONEN OG BEKJEMP FIENDTLIGE AGENTER INNAFOR DEN

Den eneste politikk for å overvinne vanskeligheter, bekjempe fienden og å bygge opp et nytt Kina, er å konsolidere og utbygge den anti-japanske enhetsfronten og å mobilisere hele nasjonens dynamiske energi. Det finnes imidlertid allerede fiendtlige agenter som spiller rollen som splittere innen vår nasjonale enhetsfront, nemlig forræderne, trotskistene og de pro-japanske elementer. Kommunister må alltid være årvåkne overfor dem, avsløre deres kriminelle virksomhet med faktiske beviser og advare folket om ikke å la seg lure av dem. Kommunister må skjerpe sin politiske årvåkenhet overfor disse fiendtlige agentene. De må forstå at utbygging og konsolidering av den nasjonale enhetsfronten er uatskillig fra avsløring og utrensning av fiendtlige agenter. Det er fullstendig feilaktig å være oppmerksom på bare den ene sida og glemme den andre.

UTBYGG DET KOMMUNISTISKE PARTIET OG FORHINDRE INFILTRASJON AV FIENDTLIGE AGENTER

For å overvinne vanskelighetene, bekjempe fienden og bygge opp et nytt Kina, må det Kommunistiske Parti utbygge sin organisasjon og bli et stort masseparti ved å åpne dørene for massene av arbeidere, bønder og unge aktivister, som virkelig er hengivne til revolusjonen, som tror på partiets prinsipper, støtter partiets politikk og er villig til å følge dets disiplin og arbeide hardt. Her bør ingen tendens til sekterisme bli tålt. Men samtidig må det ikke bli noen avslapning i vaktsonheten overfor infiltrasjon fra fiendtlige agenter. De japanske imperialistenes hemmelige sikkerhetsorganisasjon forsøker stadig å splitte vårt parti og å smugle fordekte forrædere, trotskister, pro-japanske elementer, degenererte og karrierejegere inn i rekkene, finkledd som aktivister. Ikke et øyeblikk må vi gi slipp på vår

vaktsomhet og våre strenge forebyggende tiltak mot slike personer. Vi må ikke låse dørene av frykt for fiendtlige agenter, da vår politiske linje er å bygge ut partiet på dristig vis. Men samtidig som vi øker medlemstallet dristig, må vi ikke gi slipp på vår vaktsomhet overfor fiendtlige agenter og karrierejegere, som vil forsøke å utnytte denne sjansen til å snike seg inn i våre rekker. Vi ville gjøre feil om vi er oppmerksomme på bare den ene sida og glemmer den andre. Den eneste riktige politikk er: »Utbygg partiet dristig, men slipp ikke inn en eneste uønska person.»

OPPRETTHOLD BÅDE ENHETSFRONTEN OG PARTIETS SJØLSTENDIGHET

Bare ved beslutsomt å opprettholde den nasjonale enhetsfronten, kan vanskelighetene overvinnes, fienden bekjempes og et nytt Kina bygges opp. Dette er heva over enhver tvil. Samtidig må hvert parti og hver gruppe innafor enhetsfronten holde ved like sin ideologiske, politiske og organisatoriske sjølstendighet. Dette gjelder for Kuomintang, Det kommunistiske parti og ethvert annet parti og enhver annen gruppe. Når det gjelder forholdet mellom partiene, tillater Det demokratiske prinsipp i Folkets tre prinsipper både forening av alle partier og grupper, og hver enkelts sjølstendige eksistens. Å snakke bare om enhet og fornekte sjølstendighet, er å svikte Det demokratiske prinsipp, og dette kan hverken Det kommunistiske parti eller noen andre partier være med på. Det er ingen tvil om at sjølstendighet innafor enhetsfronten er relativ og ikke absolutt, og at å anse sjølstendighet som absolutt, ville undergrave den allmenne politikken for enhet mot fienden. Men den relative sjølstendigheten må ikke bli fornektet. Ideologisk, politisk og organisatorisk må hvert parti ha sin relative uavhengighet, dvs. ha relativ frihet. Altså vil den allmenne politikken for enhet mot fienden bli undergravd dersom den relative friheten blir fornektet eller frivillig fragått. Dette bør klart bli forstått av medlemmer i Det kommunistiske parti såvel som i de vennligstilte partiene.

Det samme gjelder forholdet mellom klassekampen og den nasjonale kampen. Det er et grunnleggende prinsipp at i forsvarskrigen må alt underordnes motstandens interesser. Derfor må

klassekampens interesser underordnes og ikke komme i konflikt med forsvarskrigens interesser. Men klassene og klassekampen er like fullt fakta, og de folka som benekter klassekampens eksistens, tar feil. Den teorien som prøver å benekte dette faktum, er fullstendig feilaktig. Vi benekter ikke klassekampen, vi tillemper den. Politikken for gjensidig hjelp og gjensidig innrømmelse, som vi arbeider for, kan tillempes ikke bare partiforhold, men også klasseforhold. Enhet mot Japan krever en riktig tillempingspolitikk i klasseforholda, en politikk som ikke lar det arbeidende folket stå uten noe politisk og materielt vern, men som likevel tar hensyn til de rikes interesser, og på den måten møter krava om solidaritet mot fienden. Det er uheldig for forsvarskrigen å ta hensyn til bare ei side og overse den andre.

SE SITUASJONEN I SIN HELHET, TENK I SAMSVAR MED FLERTALLET, OG SAMARBEID MED VÅRE ALLIERTE

Når kommunister leder massene i kampen mot fienden, må de se situasjonen i sin helhet, tenke i samsvar med flertallet av folket og samarbeide med sine allierte. De må forstå prinsippet: Delen må underordnes helheten. Dersom et forslag synes å passe for en del, men ikke for situasjonen som helhet, så må delen vike plassen for helheten. Og omvendt, dersom et forslag ikke tilfredsstillende delen, men er tilfredsstillende for situasjonen som helhet, må igjen delen vike for helheten. Dette er det som er ment med uttrykket å »se situasjonen i sin helhet». Kommunister må ikke fjerne seg fra flertallet av folket eller overse dem ved å lede bare noen få progressive grupper i et isolert og overilt framstøt, men må passe på å knytte sterke band mellom de progressive elementene og de breie massene. Dette er det som er ment med uttrykket å »tenke i samsvar med flertallet». Overalt hvor det fins demokratiske partier eller personer som er villig til å samarbeide med oss, er den riktige innstillinga for kommunister å diskutere og samarbeide med dem. Det er feil å gå med på tilfeldige vedtak og skråsikre handlinger og å overse våre allierte. En god kommunist må kunne mestre å se situasjonen i sin helhet, mestre å tenke i samsvar med flertallet og mestre å samar-

beide med sine allierte. Vi har hatt alvorlige feil når det gjelder dette, og vi må framleis vie disse sakene stor oppmerksomhet.

KADERPOLITIKK

Kinas Kommunistiske Parti er et parti som leder en stor revolusjonær kamp i et land med flere hundre millioner innbyggere, og det kan ikke fullføre sin historiske oppgave uten et stort antall ledende kadrer som forener dyktighet med politisk redelighet. I løpet av de siste sytten åra har vårt parti lært opp temmelig mange dyktige ledere, slik at vi har en kjerne av kadrer i det militære, politiske og kulturelle arbeidet og i parti- og massearbeidet. Partiet og nasjonen bør få stor ære for denne innsatsen. Men den nåværende kjernen er ennå ikke sterk nok til å understøtte det veldige omfanget av vår kamp, og det er framleis nødvendig å fostre dyktige folk i stor stil. Mange aktivister har tatt store steg framover og blir stadig mer framskredne under det kinesiske folkets store kamp. Vi har ansvaret for å organisere og fostre dem, ta godt vare på dem og nytte dem på riktig vis. Kadrer er en avgjørende faktor så snart den politiske linja er bestemt.² Derfor er det vår kampoppgave å skolere store antall nye kadrer på en planmessig måte.

Vår omsorg bør omfatte såvel kadrer utafor partiet som partikadrer. Det fins mange dyktige folk utafor partiet som vi ikke må overse. Det er enhver kommunistes plikt å kvitte seg med utilnærmelighet og arroganse, og arbeide godt med kadrer utafor partiet, gi dem oppriktig hjelp, innta en varm og kameratslig holdning overfor dem og å vinne deres initiativ for den store oppgava å bekjempe Japan og gjenoppbygge nasjonen.

Vi må vite hvordan vi skal bedømme kadrene. Vi må ikke innskrenke vår vurdering til en kort periode eller til en enkelt handling i en kaders liv, men vi bør se livet og arbeidet hans som helhet. Dette er hovedmetoden for å bedømme kadrer.

Vi må vite hvordan vi skal nytte kadrene på riktig vis. Til sjuende og sist medfører ledelse to hovedansvar: Å utarbeide ideer og å nytte kadrene godt. Slike saker som å planlegge, fatte vedtak og gi ordrer og direktiver, hører alle inn under kategorien »å utarbeide ideer». For å gjennomføre ideene i praksis, må vi sveise kadrene sammen

og oppmuntre dem til å gå til handling. Dette kommer inn under kategorien »å nytte kadrene godt». I vårt lands historie har det vært to skarpt motstridende linjer når det gjelder bruk av kadrene. Den ene har vært å »utnevne folk etter hva de har gjort», og den andre å »utnevne folk etter favorisering». Den første måten er hederlig, den andre uhederlig. Den rettesnor det kommunistiske parti bør tillempe i sin kaderpolitikk, er å vurdere hvorvidt en kader beslutsomt utfører partiets linje, arbeider i pakt med partidisiplinen, har nær kontakt med massene, er i stand til å vurdere sjølstendig, er aktiv, arbeider hardt, er uselvisk, eller ikke. Dette er det som menes med å »utnevne folk etter hva de har gjort». Chang Kuo-taots kaderpolitikk var den stikk motsatte. Han fulgte linja å »utnevne folk etter favorisering», og samla folk som han personlig likte rundt seg i en liten klikk. Han ble til slutt en forræder mot partiet og flykta. Dette er en viktig lærdom for oss. Ut fra den advarselen som denne og liknende historiske lærdommer har gitt, må Sentralkomiteen og lederne på alle nivå gjøre det til sitt viktigste ansvar å holde fast ved den ærlige og rettferdige måten å gjennomføre kaderpolitikken på, og å forkaste den uærlige og urettferdige måten, og på det viset konsolidere enheten i partiet.

Vi må vite hvordan vi skal ta godt vare på kadrene. Det er flere måter å gjøre dette på.

For det første, gi dem veiledning. Dette betyr å gi frie hender i arbeidet, slik at de har mot til å ta på seg ansvar, og samtidig gi dem høvelige instruksjoner, slik at de blir i stand til å nytte sitt initiativ fullt ut under veiledning av partiets linje.

For det andre, heve deres nivå. Det betyr å skolere dem ved å gi dem muligheter til å studere, slik at de kan styrke sin teoretiske forståelse og arbeidskapasitet.

For det tredje, kontrollere arbeidet deres og hjelpe dem med å oppsummere sine erfaringer, å gå videre med sine framganger og korrigere sine feil. Å dele ut arbeid uten å kontrollere det og å være oppmerksom bare når alvorlige feil blir gjort — det er ikke den riktige måten å ta vare på kadrene på.

For det fjerde, bruk som regel overbevisningsmetoden overfor kadrer som har gjort feil, og hjelp dem å korrigere feilene. Kamp-

metoden bør innskrenkes til bruk mot dem som gjør alvorlige feil og likevel avviser å motta rettledning. Her er tålmodighet ytterst viktig. Det er feil å kalle folk overflatisk for »opportuniste», eller uten videre å begynne »å føre kamp» mot dem.

For det femte, hjelp dem med deres vanskeligheter. Når kadrer har vansker på grunn av sjukdom, dårlig økonomi, familieproblem eller andre vanskeligheter, må vi alltid gi dem så mye støtte som mulig.

Dette er rette måten å ta vare på kadrene.

PARTIDISCIPLIN

Utifra Chang Kuo-taos alvorlige disiplinbrudd, må vi på ny fastslå partidisiplinen, nemlig:

- 1) individet er underordna organisasjonen,
- 2) mindretallet er underordna flertallet,
- 3) de lavere nivå er underordna de høgre, og
- 4) alle medlemmene er underordna Sentralkomiteen.

Enhver som bryter disse reglene for disiplin, undergraver partienheten. Erfaringa viser at noen bryter partidisiplinen på grunn av at de ikke vet hva den er, mens andre, som Chang Kuo-tao, bryter den bevisst og utnytter mange partimedlemmers uvitenhet for å oppnå sine forræderske mål. Derfor er det nødvendig å skolere medlemmene i partiets disiplin slik at medlemmene sjøl ikke bare overvåker den, men kan føre tilsyn med lederne for at også de skal iaktta disiplinen. På den måten forhindrer vi at tilfeller av Chang Kuo-taos type kan oppstå. Dersom vi skal forsikre oss om at utviklinga av de indre partiforholda skal følge de riktige linjene, må vi, ved sida av de fire viktigste reglene for disiplin som er nevnt ovenfor, utarbeide et sett temmelig detaljerte partiregler som kan bidra til å forene de ledende organers virksomhet på alle nivå.

PARTIDEMOKRATI

I den store kampen som nå pågår, krever Kinas Kommunistiske Parti at alle ledende organer og alle medlemmer og kadrer fullt ut skal utfolde initiativ, for bare det kan sikre seieren. Dette initiativet

må få konkret uttrykk i de ledende organers, i kadrenes og parti-medlemmenes evne til skapende arbeid, i deres villighet til å påta seg ansvar, i den sprudlende kraft de viser i sitt arbeid, i deres mot og evne til å stille spørsmål, si sin mening og kritisere feil, og videre i den kameratslige kontroll som blir utøvd over de ledende organer og de ledende kadrer. Viss ikke, blir »initiativ» bare en tom frase. Men å utfolde slike initiativ avhenger av demokratiets utbredelse i partilivet. Initiativ kan ikke utfoldes med mindre det er tilstrekkelig demokrati i partilivet. Bare i en demokratisk atmosfære kan store antall dyktige folk vokse fram. I vårt land hersker småproduksjon og det patriarkalske system, og ser vi landet som helhet, er det ennå ikke noe demokratisk liv. Følgelig gjenspeiles dette forhold i partiet ved at vi har utilstrekkelig demokrati i partilivet. Dette forholdet hindrer hele partiet fra å utfolde sitt initiativ fullt ut. På samme måte har det ført til utilstrekkelig demokrati i enhetsfronten og i massebevegelsene. På grunn av dette må skolering i indre partidemokrati føres videre for at medlemmene kan forstå hva demokratisk liv er, forstå innholdet i forholdet mellom demokrati og sentralisme og hvordan demokratisk sentralisme bør praktiseres. Bare på denne måten kan vi virkelig utvide demokratiet innafor partiet, og samtidig unngå ultrademokratiet og *laissez-faire* (la-det-skure) som undergraver disiplinen.

Det er også viktig å utvide demokratiet i våre partiorganisasjoner innafor armeen i den grad det er nødvendig for å stimulere parti-medlemmenes initiativ og øke kampeffektiviteten til troppene. Imidlertid kan det ikke bli så mye demokrati i partiorganisasjonene innen armeen som innen de lokale partiorganisasjonene. Både innafor armeen og innen de lokale organisasjonene er indre partidemokrati ment å styrke disiplinen og øke kampeffektiviteten, ikke å svekke dem.

Å utvide demokratiet innafor partiet bør sees som et viktig skritt for å konsolidere og utvikle partiet, og som et viktig våpen for å gjøre partiet mest mulig aktivt i den store kampen, for å vise at det kan gjennomføre sine oppgaver, skape ny styrke og overvinne krigens vanskeligheter.

VÅRT PARTI HAR KONSOLIDERT SEG OG VOKST I STYRKE GJENNOM KAMPEN PÅ TO FRONTER

Allment sett har vårt parti, gjennom de siste sytten åra, lært å bruke det marxist-leninistiske våpenet med ideologisk kamp mot feilaktige ideer innafor partiet, på to fronter – mot høyre-opportunisme og mot »venstre»-opportunisme.

Før den Sjette Sentralkomites femte plenums møte³ bekjempa vårt parti Chen Tu-hsius høyre-opportunisme og kamerat Li Li-sans »venstre»-opportunisme.⁴ Dette førte til store framsteg takket være de seirene partiet vant i disse to indre partikampene. Etter det femte plenums møtet kom det enda to historiske indre partikamper, nemlig kampen under møtet i Tsunyi⁵ og kampen i samband med eksklusjonen av Chang Kuo-tao.

Tsunyi-møtet korrigerer alvorlige feil av »venstre»-opportunistisk karakter – prinsipielle feil som var begått i kampen mot fiendens femte »omringings- og undertrykkings»-felttog – og forente partiet og Den røde arme. Det gjorde partiets Sentralkomite og Den røde armers hovedstyrker i stand til å føre Den lange marsjen til en seierrik slutt, til å gå fram til en framskutt posisjon i motstanden mot Japan og til å gjennomføre den nye politikken for Den anti-japanske nasjonale enhetsfront. Gjennom å bekjempe Chang Kuo-taos høyre-opportunisme lyktes Pasi- og Yenan-møtene (kampen mot Chang Kuo-taos linje begynte under Pasi-møtet⁶ og ble avslutta under Yenan-møtet⁷) å føre alle de røde styrkene sammen og styrke hele partiets enhet for den heroiske kampen mot Japan. Begge typer opportunistiske feil oppstod under den revolusjonære borgerkrigen, og deres kjennetegn var at de var feil som hadde tilknytning til krigen.

Hvilke lærdommer har vi trukket av disse to indre partikamper? De er følgende:

- 1) Tendensen til »venstre»-impulsivitet som overser både de subjektive og objektive faktorene, er ytterst skadelig for en revolusjonær krig og av den grunn for enhver revolusjonær bevegelse – det var blant de alvorlige prinsipielle feilene som oppstod i kampen mot fiendens femte »omringings- og undertrykkings»-

felttog, og som oppstod fra uvitenhet om kjennetekna til Kinas revolusjonære krig.

2) Chang Kuo-taos opportuniste var imidlertid høyre-opportuniste i den revolusjonære krigen og var ei blanding av rettelinje, krigsherre-mentalitet og anti-parti aktivitet. Det var bare ved å overvinne denne opportunistiske skamlepp at store antall kader og partimedlemmer i Den røde armés fjerde frontarm – menn av fin indre kvalitet og lang erfaring fra heroisk kamp – ble i stand til å frigjøre seg fra høyre-opportunistens snarer og vende tilbake til Sentralkomiteens riktige linje.

3) Slående resultat ble oppnådd i det store organisatoriske arbeidet under den 10 år lange agrar-revolusjonære krigen – i å bygge opp armeen, regjeringsarbeidet, massearbeidet og partioppbygginga. Hadde det ikke vært for den støtte som dette organisasjonsarbeidet ga til de heroiske kampene ved fronten, kunne vi ikke ha fortsatt den bitre kampen mot Chiang Kai-shek. Imidlertid ble det i den siste delen av denne perioden gjort alvorlige prinsipielle feil i partiets politikk overfor kader og organisering, feil som kom til uttrykk i tendensen til sektarisme, i hevn-gjerrighet og i politikken med å føre den ideologiske kampen på en overdreven måte. Disse feilene skyldtes både at vi mislyktes i å fjerne restene etter den gamle Li Li-san linja, og av de politiske feila som ble begått i prinsipielle saker på den tid. Disse feilene ble også korrigert på Tsunyi-møtet, og partiet ble såleis i stand til å snu om til en riktig kaderpolitikk og riktige organisasjonsprinsipp. Når det gjelder Chang Kuo-taos organisasjonslinje, brøt den med alle partiprinsipp, undergravde partidisiplinen og førte fraksjonsarbeidet så langt at det stod i opposisjon til partiet, Sentralkomiteen og Den kommunistiske internasjonale. Sentralkomiteen gjorde alt den kunne for å overvinne Chang Kuo-taos forvrengte og feilaktige linje, og for å forhindre hans partifiendtlige virksomhet. Den prøvde også å redde Chang Kuo-tao sjøl. Men da han stivbeint avviste å korrigere sine feil og begynte med dobbeltspill, og seinere til og med forrådde partiet og kasta seg i

armene på Kuomintang, måtte partiet besluttosomt ta forholdsregler og ekskludere ham. Denne disiplinære aksjonen fikk full støtte ikke bare fra partimedlemmene, men også fra alle som var lojale overfor den nasjonale frigjørings sak. Den kommunistiske internasjonale godkjente også vedtaket og fordømte Chang Kuo-tao som en desertør og renegat.

Disse lærdommer og framskritt har utstyrt oss med forutsetningene for å forene hele partiet, for å styrke dets ideologiske, politiske og organisatoriske enhet, og for å føre forsvarskrigen seierrikt. Vårt parti har konsolidert seg og vokst i styrke gjennom kamp på to fronter.

DEN NÅVÆRENDE KAMPEN PÅ TO FRONTER

Fra nå av er det av største viktighet å føre en politisk kamp mot høyre-pessimisme i forsvarskrigen, sjøl om det framleis er nødvendig å holde et øye med »venstre»-impulsivitet. I spørsmål om enhetsfronten og om parti- og masseorganisasjonene, må vi fortsette kampen mot »venstre»-tendenser til sekterisme, dersom vi skal oppnå samarbeid med de ulike andre anti-japanske partiene og gruppene, utbygge Det kommunistiske partiet og utbre massebevegelsen. Samtidig må vi passe på å bekjempe høyre-opportunistiske tendenser til samarbeid og ekspansjon av betingelsesløs karakter, for ellers vil begge to bli avspora og omvandla til kapitulasjonistisk samarbeid og prinsippløs ekspansjon.

Ideologisk kamp på to fronter må tilpasses de konkrete forholda for hver situasjon. Vi må aldri ta opp et problem subjektivt eller tillate at den dårlige, gamle vanen med å »sette merkelappen» på folk, får fortsette.

I kampen mot avvik må vi vie kampen mot dobbeltspill alvorlig oppmerksomhet. Som Chang Kuo-taos utvikling viser, er den største faren med den slags aktivitet at den kan utvikle seg til fraksjonsvirksomhet. Å si seg enig offisielt, men være uenig privat, å si ja, men mene nei, å si vakre ting opp i ansiktet på folk, men drive med knep bak ryggen deres — dette er alt sammen dobbeltspill. Bare ved å skjerpe kadrenes og partimedlemmenes årvåkenhet mot slik aktivitet, kan vi styrke partidisiplinen.

STUDIER

Allment sett bør alle medlemmer i det kommunistiske parti, så langt de har mulighet til det, studere Marx', Engels', Lenins og Stalins teorier, studere vår nasjonale historie og de nåværende bevegelser og retninger. Dessuten bør de hjelpe til med å skolere medlemmer som er mindre skolerte. Særlig bør kadrene studere disse emnene grundig, mens medlemmer av Sentralkomiteen og eldre kadrer bør vie dem enda større oppmerksomhet. Ikke noe politisk parti har mulighet til å lede en stor revolusjonær bevegelse fram til seier uten at det har en revolusjonær teori, kunnskap om historia og et grundig grep på den praktiske bevegelsen.

Marx', Engels', Lenins og Stalins teorier kan tillempes universelt. Vi bør ikke oppfatte dem som dogmer, men som veiledning til handling. Studier er ikke bare å lære seg termer og fraser, men å lære marxismen-leninismen som vitenskapen om revolusjonen. Det er ikke nok bare å forstå de allmenne lovene som ble utleda av Marx, Engels, Lenin og Stalin ut fra deres vidtgående studier av det virkelige liv og av revolusjonær erfaring, men også å studere deres standpunkt og metode når de undersøkte og løste problem. Vårt partis kunnskap om marxismen-leninismen er nå mye bedre enn den var, men den er framleis langt fra omfattende og grundig. Det er vår oppgave å lede en stor nasjon på flere hundre millioner i en stor kamp uten tidligere sidestykke. For oss er derfor spredning og grundig studium av marxismen-leninismen et stort problem som krever en snarlig løsning. Dette er bare mulig gjennom konsentrert innsats. Etter dette plenumsrådet i Sentralkomiteen håper jeg, overalt i partiet, å se en omfattende tevling i studier, som vil vise hvem som virkelig har lært noe, og hvem som har lært mer og bedre. Dersom det er ett eller to hundre kamerater som har grep på marxismen-leninismen, et grep som er systematisk og ikke fragmentarisk, som er ekte og ikke hult, vil dette ha betydning når det gjelder å ta hovedansvaret for ledelsen, fordi vårt partis kampkapasitet da vil bli mye større, og vår oppgave å bekjempe den japanske imperialismen vil bli mye raskere fullført.

En annen av våre oppgaver er å studere vår historiske arv og bruke marxistisk metode for å oppsummere den kritisk. Vår nasjo-

nale historie går flere tusen år tilbake, og har sine egne kjennetegn og talløse skatter. Men på disse områdene er vi ennå bare skolebarn. Nåtidens Kina har vokst fram fra fortidas Kina; vi er marxister i vår innstilling til historia og vi må ikke kutte over vår historie. Vi bør oppsummere vår historie fra Konfutse til Sun Yat-sen og overta denne verdifulle arven. Dette er viktig for å lede den store bevegelsen av i dag. Ettersom kommunister er marxister, er de også internasjonister, men vi kan omsette marxismen i praksis bare når den er smelta sammen med vårt lands særegne kjennetegn og får en klar nasjonal form. Marxismen-leninismens store styrke ligger nettopp i at den smeltes sammen med den konkrete revolusjonære praksis i alle land. For Kinas Kommunistiske Parti gjelder det å lære å tillempe marxismen-leninismens teori på de spesielle forholda i Kina. For kinesiske kommunister, som er en del av den store kinesiske nasjon, en del av dens kjøtt og blod, er alt snakk om marxisme isolert fra Kinas kjennetegn bare en abstrakt marxisme, marxisme i et tomrom. Derfor blir tillempeinga av marxismen på en konkret måte i Kina, slik at ethvert uttrykk får en klart kinesisk karakter, dvs. å tillempe marxismen i lys av Kinas særegne kjennetegn, et problem som det er viktig for hele partiet å forstå og løse. Utenlandske patentløsninger må avskaffes, det må bli mindre synging av tomme, abstrakte melodier, og dogmatisme må få hvile i fred. De må erstattes av den friske, livlige kinesiske stilen og humøret, som Kinas enkle mennesker elsker. Å skille internasjonalistisk innhold fra nasjonal form er den praksis de har som ikke forstår noe av hva internasjonalisme er. Vi, derimot, må knytte de to sidene nært sammen. I denne saka er det alvorlige feil i våre rekker, feil som vi samvittighetsfullt bør overvinne.

Hvilke er den nåværende bevegelsens kjennetegn? Hvilke er dens lover? Hvordan skal den ledes? Disse er alle praktiske spørsmål. Ennå i dag kjenner vi ikke alt om japansk imperialism, eller om Kina. Bevegelsen er i utvikling, nye ting skal vokse fram, og de vokser fram i en endeløs strøm. Å studere denne bevegelsen i sin helhet og i sin utvikling er en stor oppgave som krever vår vedvarende oppmerksomhet. Enhver som avviser å studere disse problemene alvorlig og grundig, er ingen marxist.

Sjøltilfredshet er studienes fiende. Vi kan ikke virkelig lære noe som helst før vi kvitter oss med sjøltilfredsheten. Vår innstilling til oss sjøl bør være »å ha umettelig lyst til å lære», og overfor andre »å være utrettelig i å lære bort».

ENHET OG SEIER

Enhet innafor Kinas Kommunistiske Parti er den grunnleggende forutsetninga for å kunne forene hele nasjonen for å vinne forsvars-krigen og bygge et nytt Kina. Sytten års herding har lært Kinas kommunistiske parti mange måter å oppnå indre enhet på, og vi har nå et mye mer modent parti. Vi er såleis i stand til å danne en kraftig kjerne for hele folket i kampen for å vinne seier i forsvars-krigen og å bygge et nytt Kina. Kamerater, så lenge vi er forente, kan vi med sikkerhet nå dette målet.

NOTER

1. Den 18. september 1931 angrep den japanske »Kwantung-armeen», i nordøstre del av Kina, byen Shenyang. De kinesiske troppene i Shenyang og på andre steder i nordøst (den Nordøstre arme) fulgte Chang Kai-sheks ordre om »absolutt ikke-motstand», med det resultat at de japanske styrkene straks okkuperte provinsene Liaoning, Kirin og Heilungkiang. Denne aggresjons-handlinga fra den japanske imperialismens side er blitt kjent som »den 18. september episoden».

2. I sin rapport til SUKP(b)s 17. kongress, januar 1934, sa J. V. Stalin: «. . . Etterat den korrekte, politiske linja har blitt slått fast, så avgjør det organisatoriske arbeidet alt, også sjølve den politiske linjas skjebne — om den skal gjennomføres eller mislykkes.» (Se Spørsmål i Leninismen, Oslo 1952.) Han behandla også spørsmålet om »riktig utvalg av personell». I sin »Tale i Kreml til avgangskandidatene ved akademiene for Den røde arme» stilte Stalin opp og forklarte parolen: »Kadrene avgjør alt.» I sin beretningstale på SUKP(b)s 18. kongress i mars 1939, sa Stalin: »Etter at ei riktig politisk linje er utarbeida og prøvd i praksis, er partikadrene den avgjørende kraften i den ledelsen partiet og staten utøver.»

3. Den perioden det her siktes til, var den som varte fra det ekstraordinære møtet i det Politiske byrå i Kinas Kommunistiske Partis Femte Sentralkomite, august 1927, til den Sjette Sentralkomites femte plenumsmøte i januar 1934.

4. Li Li-sans »venstre»-opportunistisme, allment kjent som »Li Li-san-linja», var den »venstre»-opportunistiske linja som eksisterte i partiet i bortimot 4 måneder. Den dukka opp i juni 1930 og ble representert ved kamerat Li Li-san, som den gang var den mest innflytelsesrike leder i Kinas Kommunistiske Partis Sentralkomite. Li Li-san-linja hadde følgende kjennetegn: Den brøt med politikken fra Partiets Sjette Nasjonale Kongress; den benekta at det var nødvendig for revolusjonen å bygge opp massestyrke, og benekte at revolusjonens utvikling var ujamn. Videre karakteriserte den kamerat Mao Tsetungs ideer om at vi i lang tid burde satse hovedsakelig på å danne baseområder på landsbygda, bruke baseområdene på landsbygda for å omringe byene, og bruke disse basene for å frambringe en landsomfattende flodbølge, som »ytterst feilaktige . . . sneversynt og konservativt, typisk for bonde-mentaliteten». Den hevdte videre at vi burde forberede et øyeblikkelig opprør over hele landet. På grunnlag av denne feilaktige linja la kamerat Li Li-san opp en eventyrlig plan for å organisere umiddelbare væpna opprør i nøkkellbyene utover landet. Samtidig avslo han å erkjenne verdensrevolusjonens ujamne utvikling, idet han hevdte at når den kinesiske revolusjonen brøt ut, ville dette uvilkårlig føre til at en allmenn verdensrevolusjon brøt ut. Og uten verdensrevolusjonen ville ikke den kinesiske revolusjonen kunne lykkes. Han benekta også at Kinas borgerlig-demokratiske revolusjon var av langvarig karakter, idet han hevdte at begynnelsen til seier i en eller flere provinser ville markere begynnelsen for overgangen til den sosialistiske revolusjon. Slik formulerte han en del uskikke »venstre»-eventyrlige politiske retningslinjer. Kamerat Mao Tsetung gikk imot denne feilaktige linja, og de breie massene av kadrer og partimedlemmer krevde også at de skulle korrigeres. Under partiets Sjette

20

Sentralkomites tredje plenums møte i september 1931 vedgikk kamerat Li Li-san de feila som ble påpekt og ga fra seg sin ledende stilling i Sentral-komiteen. Gjennom en lang periode retta kamerat Li Li-san sine feilaktige ideer, og deretter ble han gjenvalgt til Sentralkomiteen ved den Sjuende Nasjonale Kongressen i partiet.

5. Dette møtet ble holdt i byen Tsunyi i Kweichow-provinsen i januar 1935. Det la vekt på å korrigere militære og organisatoriske feil, som da var av største viktighet. Videre å få slutt på den opportunistiske linja som hadde dominert partiets Sentralkomite. Møtet oppretta Sentralkomiteens nye ledelse med kamerat Mao Tsetung i spissen. Alt dette innebar en forandring av største historiske betydning i Kinas Kommunistiske Parti.

6. Pasi-møtet ble innkalt av Sentralkomiteens Politiske byrå i august 1935 i Pasi, nordvest for herredsbyen Sungpan, ved grensa mellom det nordvestre Szechuan og det sørøstre Kansu. Chang Kuo-tao, som leda en seksjon av den Røde arme, hadde brutt seg løs fra Sentralkomiteen, trossa dens ordrer og forsøkte å undergrave den. På dette møtet vedtok Sentralkomiteen å forlate faresonen og å begi seg til det nordre Shensi, sammen med de styrkene fra den Røde arme som fulgte dens ordrer. Chang Kuo-tao leda imidlertid de enhetene fra den Røde arme som han hadde ført bak lyset, sørover til Tienchuan, Lushan, det store og lille Chinchuan og Apha, hvor han oppretta en falsk sentralkomite og bekjempa partiet.

7. Yen-an-møtet var et utvida møte med Sentralkomiteens Politiske byrå som ble holdt i Yen-an i april 1937. Før dette møtet marsjerte et stort antall kadrer og soldater i de enhetene fra Den røde arme som Chang Kuo-tao hadde leda, og som allerede var blitt klar over hans forræderi, nordover mot grenseområdet Shensi — Kansu. På veien fulgte imidlertid en del enheter feil ordre og tok veien vestover til Kanchow, Liangchow og Suchow, som alle ligger i provinsen Kansu. De fleste av disse ble utsletta av fienden og de andre tok seg fram til Sinkiang og vendte først seinere tilbake til grenseområdet Shensi — Kansu. De andre enhetene hadde for lenge siden nådd fram til grenseområdet Shensi — Kansu og slutta seg til Den sentrale røde armes styrker. Chang Kuo-tao sjøl dukka også opp i det nordre Shensi og var med på Yen-an-møtet. Møtet fordømte systematisk og konsekvent hans opportunisme og opprør mot partiet. Han lot som om han var enig, men i virkeligheten forberedte han sitt endelige forræderi mot partiet.

SØRG FOR MASSENE'S VELFERD – FEST OPPMERKSOMHET TIL METODENE FOR ARBEID

27. januar 1934.

Dette var en del av den avsluttende talen som kamerat Mao Tsetung holdt på den andre nasjonale kongressen for arbeider- og bonderepresentanter i Juichin, Kiangsi-provinsen i januar 1934.

Det er to spørsmål som kameratene har unnlatt å legge vekt på under diskusjonen, og som jeg synes bør bli behandla.

Det første har med massenes velferd å gjøre.

Vår sentrale oppgave nå er å mobilisere de breie massene til å ta del i den revolusjonære krigen, styrte imperialismen og Kuomintang ved hjelp av slik krig, spre revolusjonen til hele landet, og drive imperialismen ut av Kina. Den som ikke legger tilstrekkelig vekt på denne sentrale oppgava, er ikke noen god revolusjonær kader. Hvis våre kamerater virkelig fatter denne oppgava og forstår at revolusjonen for enhver pris må spres til hele landet, så bør de på ingen måte overse eller undervurdere spørsmålet om de breie massenes nærmeste interesser, velferden deres. For den revolusjonære krigen er massenes krig. Den kan bare føres ved å mobilisere massene og stole på dem.

Kan vi lykkes i å slå fienden dersom vi bare mobiliserer folket til å fortsette krigen og ikke gjør noe annet? Sjøl sagt ikke. Hvis vi vil vinne, må vi gjøre en stor del mer. Vi må lede bøndernes kamp for jord og fordele jord til dem, høyne arbeidsentusiasmen deres og øke jordbruksproduksjonen, verne om arbeidernes interesser, opprette ko-operativer, utvikle handelen med områdene utafor og løse problemene som massene står overfor – mat, husrom og klær, brensel, ris, matolje og salt, sykdom og hygiene, og ekteskap. Kort sagt, alle de praktiske problemene i massenes daglige liv bør ha krav på

vår oppmerksomhet. Hvis vi tar oss av disse problemene, løser dem og tilfredsstiller massenes behov, blir vi virkelig organisatorer av massenes velferd, og de vil sikkert og visst fylke seg om oss og gi oss sin varme støtte. Kamerater, vil vi da være i stand til å få dem til å reise seg for å ta del i den revolusjonære krigen? Ja, visst vil vi det.

Her er noen av de sakene vi har funnet blant enkelte av våre kadre. De snakker bare om å utvide Den røde armeen, utvide transportkorpset, samle inn grunnskatten og selge obligasjoner. Andre saker verken diskuterer de eller tar seg av, ja de til og med ignorerer dem fullstendig. Det var for eksempel ei tid da Tingchow bystyre bare var opptatt av å utvide Den røde armeen, og med å mobilisere til transportkorpset og ikke brydde seg det minste om massenes velferd. Problemene som folket i byen Tingchow sto overfor, var at de ikke hadde fyringsved, salt var ikke å få kjøpt fordi kapitalistene hamstra det, en del av folket i byen hadde ikke hus å bo i, og risen var både knapp og dyr. Dette var de praktiske problemene for massene av folket i Tingchow, og de vendte seg ivrig til oss for å få hjelp til å løse dem. Men Tingchow bystyre diskuterte ikke noen av disse sakene. Da et nytt råd av arbeider- og bonderepresentanter blei valgt i byen, var det derfor over ett hundre representanter som nekta å møte etter at de første par rådsmøtene bare hadde diskutert utvidinga av Den røde armeen og mobiliseringa til transportkorpset og fullstendig ignorert massenes velferd, slik at rådet ikke lenger kunne fortsette å møte. Resultatet var at svært lite blei oppnådd når det gjaldt utvidinga av Den røde armeen og mobiliseringa til transportkorpset. Dette var en type situasjon.

Kamerater! Dere har trolig lest de brosjyrene dere har fått om to mønsterherreder. Der er situasjonen en helt annen. Se hvilket stort antall personer som har gått inn i Den røde armeen fra Changkang herred i Kiangsi¹ og Tsaihsi herred i Fukien!² I Changkang har 80 prosent av de unge mennene og kvinnene gått inn i Den røde armeen, og i Tsaihsi er tallet 88 prosent. Det har også vært stort salg av obligasjoner. Obligasjoner til en verdi av 4500 yuan er blitt solgt i Changkang som har et folketall på 1500. Også på andre om-

råder har mye blitt gjort. Hva kan forklare dette? Noen få eksempler vil gjøre poenget klart. Da det brøt ut brann som ødela et og et halvt rom i huset til en fattig bonde i Changkang, appellerte herredsstyret til massene om å bidra med penger for å hjelpe han. I et annet tilfelle var det tre personer som sulta, og herredsstyret ga dem derfor ris straks. Under matvaremangelen sist sommer, skaffa herredsstyret ris fra Kunglueh-fylket,³ over to hundre *li* borte, for å lette forholdene for massene. Også i Tsaihsi blei det gjort utmerka arbeid etter disse linjene. Slike herredsstyrer er virkelig forbilder. De er helt forskjellige fra Tingchow bystyre med sine byråkratiske metoder for lederskap. Vi bør lære av herredsstyrene i Changkang og Tsaihsi og bekjempe byråkratiske ledere som de i byen Tingchow.

Jeg foreslår alvorlig for denne kongressen at vi vier massenes velferd nøye oppmerksomhet, fra problemene med jord og arbeidskraft til de som gjelder brensel, ris, matolje og salt. Kvinnene vil lære å pløye og harve. Hvem kan vi få til å undervise dem? Barna vil gå på skole. Har vi satt i gang grunnskoler? Trebrua der borte er for smal og folk kan falle ned. Bør vi ikke reparere den? Mange lider av byller og andre sykdommer. Hva skal vi gjøre med det? Alle slike problemer som gjelder massenes velferd, bør stå på vår dagsorden. Vi bør diskutere dem, fatte avgjørelser og sette dem ut i livet og kontrollere resultatene. Vi bør overbevise massene om at vi står for deres interesser, at våre liv er nært knytta til deres. Vi bør hjelpe dem til å gå videre fra disse tingene til en forståelse av de høyere oppgavene vi har satt oss fore, oppgavene i den revolusjonære krigen, slik at de kommer til å støtte revolusjonen og spre den til hele landet, følge våre politiske appeller og kjempe til siste slutt for seier i revolusjonen. Massene i Changkang sier: »Kommunistpartiet er virkelig bra! De har tenkt på alt for oss.» Kameratene i Changkang herred er et eksempel for oss alle. For noen beundringsverdige mennesker! De har vunnet ekte tillit hos de breie massene, som støtter deres oppmoding om mobilisering til krigen. Vil vi vinne støtte fra massene? Vil vi at de skal gi sin styrke til fronten? I så fall må vi være sammen med dem, vekke entusiasmen og initiativet deres, konsentrere oss om deres velferd, arbeide alvorlig og oppriktig for deres interesser og løse alle problemene de har i

produksjonen og dagliglivet – problemene med salt, ris, husvære, klær, fødsler, etc. Hvis vi gjør det, vil massene helt sikkert støtte oss og se på revolusjonen som sitt mest ærefulle banner, som sjølve livet sitt. I tilfelle Kuomintang-angrep på De røde områdene, vil de kjempe mot Kuomintang til døden. Det kan ikke være tvil om dette, for er det ikke et faktum at vi har knust fiendens første, andre, tredje og fjerde »omringings- og undertrykkings»-felttog?

Kuomintang driver nå en politikk med blokkhuskrig,⁴ og konstruerer febrilsk sine »skilpaddeskall» som om de skulle vært jernbastioner. Kamerater! Er de virkelig jernbastioner? Ikke i det hele tatt! Tenk på palassene til de føydale keiserne gjennom tusener av år. Var de ikke sterke med sine murer og vollgraver? Likevel smuldret de opp det ene etter det andre i det øyeblikket massene reiste seg. Den russiske tsaren var en av de mest fryktinngytende herskerne i verden, men blei det noe igjen av han da proletariatet og bøndene reiste seg i revolusjon? Nei, ingen ting. Og jernbastionene hans? De smuldret opp alle sammen. Kamerater! Hva er en virkelig jernbastion? Det er massene, millioner på millioner av mennesker som ekte og oppriktig støtter revolusjonen. Det er den virkelige jernbastion som det er umulig, og absolutt umulig, for enhver makt på jorda å knuse. Kontra-revolusjonen kan ikke knuse oss; tvert imot, vi skal knuse den. Ved å samle millioner på millioner av mennesker rundt den revolusjonære regjeringa og ved å utvide den revolusjonære krigen vår, skal vi feie vekk all kontra-revolusjon og overta hele Kina.

Det andre spørsmålet gjelder våre arbeidsmetoder.

Vi er ledere og organisatorer av den revolusjonære krigen, så vel som ledere og organisatorer av massenes liv. Å organisere den revolusjonære krigen og forbedre massenes liv er våre to hovedoppgaver. Når det gjelder disse står vi overfor det alvorlige problemet om arbeidsmetodene. Det er ikke nok å stille oppgavene, vi må også løse problemet om metodene for å gjennomføre dem. Hvis vår oppgave er å komme over ei elv, kan vi ikke komme over uten ei bru eller en båt. Løser vi ikke problemet med brua eller båten, er det fåfengt å snakke om å komme over elva. Løser vi ikke problemet med metoden, blir alt snakk om oppgava til ingen nytte.

Hvis vi ikke fester oppmerksomhet til å lede arbeidet med utbygginga av Den røde armeen og gir metodene våre spesiell omsorg, vil vi aldri lykkes sjøl om vi siterer uttrykket »Utvid Den røde armeen» tusen ganger. Vi kan heller ikke fullføre våre oppgaver på noe annet område, for eksempel i kontrollen med jordfordelinga, eller i den økonomiske oppbygginga, eller i spørsmålet om kulturen og utdanninga, eller vårt arbeide i de nye områdene og i de fjerntliggende distriktene, hvis det eneste vi gjør er å stille oppgavene uten å vie metodene for å gjennomføre dem oppmerksomhet, uten å bekjempe byråkratiske arbeidsmetoder og innføre praktiske og konkrete metoder, og uten å forlate kommanderingsmetoder og innføre metoden med tålmodig overtaling.

Kameratene i Hsingkuo har gjort førsteklasses arbeid og fortjener vår ros som mønsterarbeidere. Likedan har kameratene i det nordøstre Kiangsi gjort godt arbeide og er også mønsterarbeidere. Ved å knytte problemet om massenes velferd sammen med spørsmålet om den revolusjonære krigen, løser kameratene på begge disse stedene samtidig problemet med de revolusjonære metodene for arbeid og med å fullføre de revolusjonære oppgavene sine. De arbeider samvittighetsfullt, løser problemene med nøye omsorg og tar de revolusjonære pliktene sine alvorlig. De er gode organisatorer både av den revolusjonære krigen og av massenes velferd. Også andre steder har kameratene gjort framsteg i arbeidet sitt og fortjener ros av oss — som i enkelte deler av fylkene Shanghang, Changting og Yungting i Fukien-provinsen; i Hsikiang og andre plasser i søndre Kiangsi-provinsen; i enkelte deler av fylkene Chaling, Yunghsin og Kian i Hunan-Kiangsi grenseområdet; i enkelte deler av Yanghsin fylke i Hunan-Hupeh-Kiangsi grenseområdet; i distrikter og herreder i mange andre fylker i Kiangsi-provinsen og i Juichin-fylket som sorterer direkte under vår sentralregjering.

På alle stedene under vår ledelse, er det uten tvil mange aktive kadre, utmerka kamerater, som har sprunget ut av massene. Disse kameratene har ansvar for å hjelpe til på steder hvor vårt arbeid er svakt og å hjelpe kamerater som ennå ikke er i stand til å arbeide bra. Vi står midt oppe i en stor revolusjonær krig. Vi må bryte igjennom fiendens storstilte »omringing og undertrykking» og spre

revolusjonen til alle deler av landet. Alle revolusjonære kadre har et veldig ansvar. Etter denne kongressen må vi innføre effektive tiltak for å forbedre arbeidet vårt, de framskredne områdene må bli enda mer framskredne, og de tilbakeliggende områdene må nå igjen de framskredne. Vi må skape tusenvis av bysamfunn som Changkang, og snesvis av fylker som Hsingkuo. De skal bli våre festninger. Fra disse festningene skal vi gå ut for å knuse fiendens »omringings- og undertrykkings«-felttog og styrte imperialismen og Kuomintangs styre over hele landet.

NOTER

1. Changkang herred er i Hsingkuo-fylket i Kiangsi-provinsen.
2. Tsaihsi herred er i Shanghang-fylket i Fukien-provinsen.
3. Den gang et herred innafor Det røde området til Kiangsi-provinsen med byen Tunghu, i den sørøstlige delen av fylket Kian, som sentrum. Det blei oppkalt etter kamerat Huang Kung-lueh, befalingsmann for Tredje Arme-korps av Den røde armeen, som ga sitt liv der i oktober 1931.
4. På den militære konferansen som Chiang Kai-shek holdt i Lushan i Kiangsi-provinsen i juli 1933, beslutta han å bygge blokkhus rundt De røde områdene som en ny taktikk for sitt femte »omringings- og undertrykkings«-felttog. I slutten av januar 1934 hadde anslagsvis 2900 blokkhus blitt bygd i Kiangsi-provinsen. De japanske angriperne nytta seinere den samme taktikken mot Den åttende rute armeen og Den nye fjerde armeen. Erfaringa viser fullt ut at den kontra-revolusjonære taktikken med å bruke blokkhus kunne tilintetgjøres og overvinnes ved å følge kamerat Mao Tsetungs strategi for folkekrig.
5. Kontrollen over jordfordelinga sikter her til det arbeid som blei gjort for at agrar-revolusjonen skulle gro djupere og for å reise massene til kamp etter at jorda var blitt fordelt i De røde områdene. Dens fremste siktemål var å drive fram alle skjulte godseiere og rike bønder samt fullstendig gjøre slutt på den føydale og halv-føydale jordeiendommen.

NOEN SPØRSMÅL VEDRØRENDE METODENE FOR LEDELSE

1. juni 1943.

Denne resolusjonen om metodene for ledelse ble skrevet av kamerat Mao Tsetung for Kinas Kommunistiske Partis Sentralkomite.

1. Det er to metoder vi kommunister må anvende i alt slags arbeid vi utfører. Den ene er å forene det allmenne med det særskilte. Den andre er å forene ledelsen med massene.

② De breie massene kan ikke mobiliseres til handling i noen sak, dersom det ikke er utferdiga en allmenn og vidtrekkende oppfordring. Men dersom personer i ledende stillinger begrenser seg til ei generell oppfordring — dersom de ikke personlig i noen av organisasjonene, dypt og konkret engasjerer seg i det arbeidet det er oppfordra til, gjør et gjennombrudd på enkelte punkter, samler erfaring og bruker denne erfaringa til å rettleie andre enheter, vil de ikke ha noen måte til å prøve riktigheten av eller til å berike innholdet i deres allmenne oppfordring, og det er fare for at ingenting vil komme ut av det. I f. eks. korrigeringsbevegelsen av 1942, hadde en framgang overalt der en tok i bruk metoden med å forene den allmenne oppfordringa med særskilt og spesiell rettleiing, men overalt der denne metoden ikke ble nytta var det ingen framgang. I korrigeringsbevegelsen av 1943 må ethvert av Sentralkomiteens byråer og underbyråer og hver eneste en av partiets område- og prefekturkomiteer,¹ ved sida av å lage en allmenn oppfordring (en korrigeringsplan for hele året), gjøre følgende ting idet de vinner erfaring gjennom denne prosessen. Velg ut to eller tre enheter (men ikke for mange) fra sjølve organisasjonen og fra andre organisasjoner, skoler eller armeavdelinger i nærheten. Foreta et grundig studium av disse enhetene, oppnå detaljert kunnskap om utviklinga av korrigeringsbevegelsen i dem og en detaljert kunnskap om den

politiske historia, de ideologiske kjennetekna, fliden i studiene og de sterke og svake punktene i arbeidet til noen (igjen ikke for mange) av de representative medlemmene blant deres personell. Videre, gi personlig rettleiing til de som står i ledelsen, for å finne konkrete løsninger på de praktiske problemene som disse enhetene står overfor. Lederne for enhver organisasjon, skole eller arme-avdeling må gjøre like ens, ettersom hver av disse har et antall underordna enheter. Dessuten er dette den metoden som lederne forener ledelse og læring med. Ingen i ledende stilling er kompetent til å gi allmenn rettleiing til alle enhetene, så fremt han ikke trekker konkret erfaring fra særskilte individer og hendinger i særskilte underordna enheter. Denne metoden må fremmes overalt, slik at ledende kadrer på alle nivå lærer å tillempe den.

3. Erfaringene fra korrigeringsbevegelsen i 1942 beviser også at for å lykkes med korrigeringa, er det vesentlig at det under bevegelsens gang dannes ei ledende gruppe, sammensatt av et lite antall aktivister og med lederne av den gitte enheten som kjerne, og at denne ledende gruppa intimt forener seg med de masser som deltar i bevegelsen. Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, vil dens aktivitet utarte til en liten handfull personers fruktesløse strev, dersom den ikke forenes med massenes aktivitet. Men dersom bare massene er aktive, uten ei sterk ledende gruppe til å organisere deres aktivitet på riktig vis, vil på den andre sida slik aktivitet ikke vare ved lenge, eller føres fram i riktig retning, eller heves opp på et høgre nivå. I allmennhet er massene på ethvert gitt sted sammensatt av tre kategorier, de forholdsvis aktive, de mellomliggende og de forholdsvis tilbakeliggende. Lederne må derfor være dyktige til å forene det lille antallet aktive elementer rundt ledelsen og stole på dem for å heve nivået hos de mellomliggende elementene og vinne de tilbakeliggende elementene over til seg. Ei ledende gruppe som virkelig er enhetlig og forent med massene kan bare dannes gradvis i massekampens forløp og ikke isolert fra den. I de fleste tilfeller bør ikke og kan ikke ei ledende gruppes sammensetning forbli fullstendig uendra gjennom det innledende, mellomliggende og avsluttende stadiet av en stor kamps utviklingsforløp. De aktivistene som vokser fram under kampens gang må uavbrutt bli for-

fremma for å erstatte de opprinnelige medlemmene av den ledende gruppa, som ved sammenlikning står under dem eller som har degenerert. En grunnleggende årsak til at arbeidet på mange steder og i mange organisasjoner ikke kan drives framover, er mangelen på ei ledende gruppe som er enhetlig, forent med massene og som stadig holdes frisk. En skole med hundre mennesker kan sikkert og visst ikke drives skikkelig dersom den ikke har ei ledende gruppe som består av flere mennesker, et dusin eller mer, som er danna i samsvar med de faktiske omstendighetene (og ikke sankt sammen på kunstig vis) og som er sammensatt av de mest aktive, rettskafne og våkne av lærerne, det øvrige personellet og studentene. I enhver organisasjon, skole, armeavdeling, fabrikk eller by, såvel store som små, bør vi virkeliggjøre den niende av Stalins tolv vilkår for bolsjeviseringa av partiet, nemlig den om oppretting av ledende kjerner.² Kjenneteknet på ei slik ledende gruppe bør være de fire som Dimitrov rekna opp da han diskuterte kaderpolitikken – absolutt hengivenhet for saka, kontakt med massene, evne til sjølstendig å orientere seg og iakttaking av disiplinen.³ Såvel ved gjennomføringa av hovedoppgavene – krig, produksjon, skolering (inkludert korrigering) – som ved kontrollen av arbeidet, granskinga av kadrenes biografier eller annen virksomhet, er det nødvendig å tillempe metoden med å forbinde den ledende gruppa med massene, i tillegg til den med å forene den allmenne oppfordringa med særskilt rettleiing.

4. I alt vårt partis praktiske arbeid, er »fra massene, til massene» nødvendigvis den riktige formen for ledelse. Dette betyr: ta massenes ideer (spredde og usystematiske ideer) og konsentrerer dem (gjennom studier forvandle dem til konsentrerte og systematiske ideer), gå deretter ut til massene og propager og forklar disse ideene inntil massene griper dem som sine egne, holder fast ved dem og omsetter dem i handling og prøver riktigheten av disse ideene gjennom slik handling. Konsentrerer deretter på nytt ideer fra massene og gå på nytt ut til massene, slik at de holder fast ved ideene og gjennomfører dem. Og på dette viset, om og om igjen i en endeløs spiral, der ideene blir mer korrekte, mer levende og rikere for hver gang. Slik er den marxistiske kunnskapsteorien.

5) Oppfatninga om et riktig forhold mellom den ledende gruppa og massene i en organisasjon eller i en kamp, oppfatninga om at de rette ideene på ledelsens område bare kan være »fra massene, til massene», og oppfatninga om at den allmenne oppfordringa må forenes med særskilt rettleiing når ledelsens ideer blir omsatt i praksis — disse oppfatningene må propageres overalt under den pågående korrigeringsbevegelsen for å rette de feilaktige synspunktene blant våre kadrer på disse spørsmålene. Mange kamerater ser ikke viktigheten av, eller er ikke flinke til å trekke sammen aktivistene for å danne ei ledende kjerne, og de ser ikke viktigheten av, eller er ikke flinke til å forene denne ledende kjerna nært med massene. Mange kamerater ser ikke viktigheten av, eller er ikke flinke til å oppsummere erfaringene fra massekamper, men innbiller seg at de er flinke, er glade i å gi uttrykk for sine subjektivistiske ideer, og såleis blir deres ideer tomme og upraktiske. Mange kamerater nøyer seg med å lage ei allmenn oppfordring i samband med ei oppgave og ser ikke viktigheten av, eller er ikke flinke til umiddelbart å følge den opp med særskilt og konkret rettleiing. Og slik forblir deres oppfordring på deres lepper, eller på papiret eller i konferanserommet og deres ledelse blir byråkratisk. I den nåværende korrigeringsbevegelsen må vi rette disse defektene og lære oss å bruke metoden å forene ledelsen med massene og det allmenne med det særskilte i våre studier, i kontrollen av arbeidet og granskinga av kadrenes biografier, og vi må også tillempe disse metodene i alt vårt framtidige arbeid.

6) Ta massenes ideer og konsentrer dem, gå deretter ut til massene, hold fast ved ideene og gjennomfør dem, for på dette viset å forme riktige ideer for ledelse — slik er den grunnleggende metode for ledelse. I prosessen med å konsentrere ideer og holde fast ved dem er det nødvendig å bruke metoden å forene den allmenne oppfordringa med særskilt rettleiing, og dette er en bestanddel av den grunnleggende metoden. Utform allmenne ideer (allmenne oppfordringer) på grunnlag av den særskilte rettleiinga som har blitt gitt i et visst antall tilfeller og prøv dem i mange forskjellige enheter (ikke bare ved å gjøre dette sjøl, men ved å be andre om å gjøre det samme). Konsentrer så den nye erfaringa (oppsum-

mer den) og trekk opp nye direktiver for rettleiing av massene allment. Kamerater bør gjøre dette i den pågående korrigeringsbevegelsen, og også i alt annet slags arbeid. Bedre ledelse kommer ved større dyktighet til å gjøre dette.

7. Når en høyere organisasjon og dens avdelinger viderebefordre en hvilken som helst oppgave til underordna enheter (enten det dreier seg om den revolusjonære krigen, produksjon eller utdanning, korrigeringsbevegelsen, kontroll av arbeidet eller gransking av kadrenes biografier, propagandaarbeid, organisatorisk arbeid eller spionbekjemping, eller annet arbeid), bør den i alle høve gå igjennom lederen av den lavere organisasjon det dreier seg om, slik at han kan ta ansvaret. På dette viset oppnås både arbeidsdeling og enhetlig, sentralisert ledelse. En avdeling på et høgre trinn bør ikke bare gå til den tilsvarende avdeling på det lavere trinnet (f. eks. bør ikke en høgre avdeling som driver med organisasjon, propaganda eller spionbekjemping utelukkende gå til den tilsvarende avdeling på det lavere trinnet), og la den personen som har ledelsen over hele den lavere organisasjonen (slik som sekretæren, formannen, direktøren eller skolelederen) være uvitende eller uten ansvar. Både den personen som har ledelsen for hele organisasjonen og den personen som har ansvaret for en særskilt avdeling bør informeres og gis ansvar. Denne sentraliserte metode, som forener arbeidsdeling med enhetlig ledelse, gjør det mulig, gjennom den person som sitter med hele ansvaret, å mobilisere et stort antall kadre – iblant til og med hele personellet i en organisasjon – for å gjennomføre en spesiell oppgave, og såleis overvinne kadmangel i enkelte avdelinger og forvandle et stort antall mennesker til aktive kadre i det arbeidet som skal utføres. Dette er også en måte å forene ledelsen med massene på. Ta for eksempel granskning av kaderbiografiene. Om arbeidet utføres isolert, dersom det bare gjøres av de få folkene i den organisasjonsavdeling som har med slikt arbeid å gjøre, kan det sikkert og visst ikke utføres skikkelig. Men dersom det utføres gjennom den administrative lederen for en viss organisasjon eller skole, som kan mobilisere mange og til og med alle i sin stab, og mange av eller til og med alle sine studenter til å ta del i arbeidet, samtidig som de ledende medlemmene i organisasjons-

avdelingen på det høyere trinnet gir riktig rettleiing og tillemper prinsippet med å forene ledelsen med massene, så vil utvilsomt oppgaven med å granske kaderbiografiene bli tilfredsstillende gjennomført.

8. Ikke på noe gitt sted kan det samtidig være flere sentrale oppgaver. På ethvert tidspunkt kan det bare forekomme en sentral oppgave, utfylt med andre oppgaver som kommer i andre eller tredje rekke når det gjelder viktighet. Følgelig må den personen som har hele ansvaret på stedet ta hensyn til kampens historie og omstendigheter der, og sette opp de ulike oppgavene i deres rette rekkefølge. Han bør ikke følge hver instruksjon som kommer fra den høgre organisasjonen uten noen egen planlegging, og dermed skape en mengde »sentrale oppgaver» og en tilstand av forvirring og uorden. Heller ikke bør en høgre organisasjon samtidig utpeke mange oppgaver for en lavere organisasjon uten å antyde deres relative betydning og viktighet, eller uten å spesifisere hvilken som er sentral, for det vil lede til forvirring i de skritt som tas av den lavere organisasjonen i dens arbeid, og såleis vil ingen endelige resultater bli oppnådd. Det er en del av ledelsens kunst å ta hensyn til hele situasjonen og planlegge i overensstemmelse med dette i lys av de historiske vilkårene og de eksisterende omstendighetene på hvert sted, fatte en riktig beslutning om hvor tyngdepunktet i arbeidet skal legges og hva rekkefølgen i arbeidet skal være for hver periode, gjennomføre beslutningen uten vakling og forsikre seg om at bestemte resultater oppnås. Dette er også et problem vedrørende metoden for ledelse, og det må tas nøye på å løse det ved tillempinga av prinsippet om å forene ledelsen med massene og det allmenne med det særskilte.

9. Detaljer som angår metoder for ledelse er ikke tatt opp her. Vi får håpe at kamerater på alle steder sjøl vil gjøre en del hardt tankearbeid og gi fritt spill til sin egen skaperevne på grunnlag av de prinsippene som her er satt fram. Jo hardere kampen er, desto mer nødvendig er det for kommunister å forene sin ledelse intimt med de store massenes krav, og forene allmenne opprop intimt med særskilt rettleiing, for slik fullstendig å knuse subjektivistiske byråkratiske metoder for ledelse. Alle ledende kamerater i vårt parti må

alltid sette vitenskapelige, marxistiske metoder for ledelse opp mot subjektivistiske metoder for ledelse og bruke de førstnevnte til å bekjempe de sistnevnte. Subjektivister og byråkrater forstår ikke prinsippene med å forene ledelsen med massene og det allmenne med det særskilte. De hindrer i høy grad utviklinga av partiets arbeid. For å bekjempe subjektivistiske og byråkratiske metoder for ledelse, må vi fremme vitenskapelige, marxistiske metoder for ledelse, både i bredden og dybden.

1. Partiets områdekomite var et ledende organ, sidestilt med partikomiteen i provinsen, lavere enn Sentralkomiteens underbyrå, men høyere enn partiets prefekturkomite. Partiets prefekturkomite var et ledende organ, som var lavere enn partikomiteen i provinsen eller grenseområdets partikomite, men høyere enn partiets fylkeskomite.

2. Se J. V. Stalin, »Utsiktene for Tysklands kommunistiske parti og spørsmålet om bolsjeviseringa». (3. februar 1925.)

3. Se Georgi Dimitrov, »Arbeiderklassens enhet mot fascismen». (august 1931)

Mao Tsetung:
Bekjemp bokdyrkelsen
Forbedre våre studier

Om motsigelsen

Taler på Yen-an-konferansen
om litteraturen og kunsten

Bestilles gjennom Klassekampens distribusjon.

Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Pris: Kr. 4,00.